

சென்னை, பச்சையப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமைத் தமிழாசிரியர்
ஆ. வீ. கன்னைய நாயுடு.

1495-
சந்தமிழ்ச்

செல்வி

சிலம்பு-க.அ]

விக்கிரம்—மாசிமீ 1940—41

[பரல்-கக

உள்ளுறை

தமிழாசிரியர் ஆ. வீ. கன்னையநாயுடு

யார் கற்றவர்?

திருக்குறளில் சைவசமய உண்மை

மா. வெ. நெல்லைப்ப பிள்ளை, B. A.

வால் நட்சத்திரம்

N. K. வேலன், B. A.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து

அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், M. A.

எண்ணெய்க் குடத்தில் எலி

“அரசு”

சங்ககாலத் தமிழ்மகன்

ஓளவை சு. துரைசாமி பிள்ளை

எங்கள் தபால்

வீர. அ. சேவு. சுப்பையா

சுறிப்புக்களும்

வே.

ரப்பம் உள்ளாடு ரூ. 1-8; வெளிகாடு ரூ. 2-8.

வெளியிடவோர் :

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய

ழகம் லிமிடெட், சென்னை.

72
031.211.226
N49.18.11
199660

சங்கநூற் கட்டுரைகள்

(இளவழகனார் எழுதியது)

இதன்கண் சங்க நூல், நாடு, அரசு, வாழ்க்கை, தொழில், வாணிகம், கலை, இசை, நாடகம், கடவுண்ணம் என்னும் பத்துக் கட்டுரைகள் மிகவும் எளிய இனிய நடையில் வெளிவந்திருக்கின்றன. சங்ககால நிலைமைகள் இவற்றால் தெளிவாக விளங்கும். பாட்டுக் களுக்கும் அருஞ்சொற்கள் முதலியவற்றிற்கும் விளக்கமான குறிப்புரைகளும் பின்னற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ராப்பர் விலை அணு 12.

காலகோ விலை ரூ. 1.

ரேக்சைன் பரிசுப் பதிப்பு ரூ. 1—4.

கழகத் தமிழ்க் கையகராதி

அழகிய பதிப்பு] — 12,500 சொற்கள் — [420 பக்கம்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி (லெக்சிகன்)
பதிப்பாசிரியராயும், தமிழ்ப் பேராசிரியராயுமிருந்து
காலஞ்சென்ற

திரு S. அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை, M.A., L.T.,

அவர்கள் பார்வையுடன் தொகுத்துப் பதித்தது.

ஆகவே இவ்வகராதி கல்லூரி, கலாசாலைகளிற் படிக்கும் மாணவர்
கட்குப் பெரிதும் பயனாவதோடு, தமிழ் நூல் கற்கும் ஏனையோர்க்கும்
பயன்படும்.

மட்டித்தாள் (ரய்) பதிப்பு குறைந்த விலை அணு 9
வயுவழுப்புத் தாள் (கிளேஸ்) பதிப்பு „ அணு 14
12 படிக்குக்கு விலை முறையே ரூ 6-ம், ரூ. 9-ம் ஆகும்.

காலணுப் புதிய வெளியீடுகள்

1. மாணவர் குறள்	3. தாயுமானார் பாடல்
2. மாணவர் நாலடியார்	5. பட்டினத்தார் பாடல்
4. திருவாசகம்	7. திவ்வியப் பிரபந்தம்
6. திருவருட்பா	9. பிள்ளைத் தமிழ்
8. திருமந்திரம்	11. சங்கச் செய்யுள்
10. திருப்புகழ்	12. தேவாரம்
100 படிகள் விலை ரூ. 1.	25 படிகள் அணு 4.

மாணவர் செய்யுட்கோவை

12 காலணு வெளியீடுக ளடங்கியுள்ளன. கலிக்கா

அணு 3

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு-கஅ]

விக்கிரம—மாசிமீ

[பரல்-கக

செழிக்க !

இன்பமும் துன்பமும் நாட்டா ரிடத்துள்ள
நன்செயல் புன்செய் லாலந்த நாட்டிற்காம்
என்ப இறைநாடி நாடோறும் நாட்டினில்
மன்பதை செப்பஞ் செய்வையம் வாழுமே.

— திருமுலர்.

எல்லாரும் இன்பம் அடையவே விரும்புகிறார்கள்; துன்பம்
வரக்கூடாதென்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்காகச் செய்யப்
படும் முயற்சிதான் முறையானதாக இல்லை என்று சான்றோர்கள்
கருதுகிறார்கள்.

அண்டை அருகிலுள்ளவர்கள் இன்பமாயிருந்தால் நமக்கும்
இன்பமுண்டு; அவர்கள் துன்பமாயிருந்தால் நமக்கும் துன்பமுண்டு.
இந்த உண்மையைமட்டும் உண்மையாகவே மக்கள் தெரிந்திருந்தால்,
தம் வரையில் காரியங்கள் பார்த்துக்கொள்ளாதலோடு அவர்கள் நிற்க
மாட்டார்கள்.

இன்பமும் துன்பமும், நாட்டாரிடத்துள்ள நல்ல செயல், அல்ல
செயல்களாலேயே அந்த நாட்டிலுள்ள மற்றவர்களுக்கும் ஆகின்றன
வென்று, தெரிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்; திருவருளுண்மையை
விரும்பி நாடோறும் நாட்டுமக்களைச் செப்பஞ் செய்து வந்தால்,
உலகத்தில் எல்லாரும் இன்பமாய் வாழலாம்.

ஆதலால், மன்பதைத் (சமூகத்) தொண்டு நாட்டுக்கு முதன்மை
யாக வேண்டியிருக்கிறது. அத் தொண்டு எங்குஞ் செழிக்க ! நல்லவர்
களும் நற்செயல்களும் எங்குஞ் செழிக்க ! என விரும்புவோம்.

யார் கற்றவர்?

199660
சென்னை 600 008

களவிகளிற் பல வகை உண்டு. அவற்றுள் இது
வழி ஒரு வகை. எதற்கும் கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டுக்
காரியம் நடத்துகின்ற இக்காலத்தில், கல்வித் துறையில்
மட்டும் அவை எழாமலிருக்குமா?

ஒளவையார் பாடியருளிய தனிப்பாடல் ஒன்று
உண்டு. அது,

சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்பும் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்

என்பது. இதில், சித்திரம், மொழி, கல்வி, நடை, குணம்
என்னும் ஐந்து உண்மைகள் அறிவுறுத்தப்படுகின்றன.
எது செய்தாலும் கண்ணுக்கு அழகாகச் செய்கின்ற
திருந்திய செய் முறைமை இங்குச் 'சித்திரம்' எனப்பட்
டது. 'செந்தமிழ்' என்பது ஒரு மொழியைக் குறிக்க
எழுந்தது. 'கல்வி' என்பது அம் மொழியில் வைத்து
விளக்கப்படுகின்ற கருத்துக்கள். 'நடை' என்பது
உலகத்தில் அவரவரும் நடந்துகொள்கின்ற முறைமை.
'குணம்' என்பது நட்பு, இரக்கம், கொடை முதலிய
உயிர்க்குணங்கள். இவை முறையே கைப் பழக்கத்தி
னாலும், நாப் பழக்கத்தினாலும், மனப் பழக்கத்தினாலும்,
நடைப் பழக்கத்தினாலும், பிறவியியற்கையினாலும் ஒவ்
வொருவார்க்கும் உண்டாகுமென்பது இப் பாட்டிலிருந்து
தெரிகின்றது.

திருந்திய செயல்

கையெழுத்து நன்றாக எழுதுவது, நூல்களையும்
பண்டங்களையும் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்துவது முதலியன
வெல்லாம், 'சித்திரம்' என்னும் பகுதியில் அடங்கும்.

மொழிப் பயிற்சி

சினதவில்லாமலும், தட்டுத்தடங்க வில்லாமலும், எளிதாகவும் கருத்துக்களைச் சொல்வளத்தோடு பொருத்திக் கவி பாடுவது, விளக்கிப் பேசுவது முதலியன வெல்லாம் 'மொழி' என்பதில் அடங்கும். எழுத்தாற்றலை விடப் பேசும் ஆற்றலே மொழியறிவுக்குச் சிறப்பு; செந்தமிழை 'நாப் பழக்கம்' என்று கூறியதனால் இவ்வுண்மை விளங்குகின்றது. பிற நூல்களிலும், "புலன் நா உழவர்" என்று வருவது இங்கே நினைவுகூர்தற்குரியது.

“கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிர் அப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வரே ஈர்க்கவியாச்—சொல்வளனே
மல்லல் வெறுக்கையா மாண் அவை மண்ணுறுத்துஞ்
செல்வமும் உண்டு சிலர்க்கு”

என்று வருகின்ற செய்யுளிலும் நாவன்மையே சிறப்பாக எடுத்துப் பேசப்படுகின்றது

கல்வியறிவு

இனி, மொழிவல்லுநர், உலகத்தின் இயற்கைகள், உயிர்களின் இயற்கைகள், இறைவனின் இயற்கைகள், இவற்றின் நடைமுறைகளான உலகியலின் உண்மைகள், அவற்றோடு கலந்து வாழ்கின்ற தம்முடைய உள்ள நிலைகள் முதலியவற்றை எண்ணி எண்ணி ஆழ்ந்த முண்ணிய அழகிய புதிய பயன்படு கருத்துக்களை அரித்து அரித்து எடுப்பது, அக் கருத்துக்களின் நயந் தெரிந்து பயின்று இன்புறுவது, பிறரை இன்புறுத்தும் முறைகள் தேர்வது முதலியன 'கல்வி' என்பதில் அடங்கும். 'கல்லுதல்' என்பது தோண்டுதல்; இங்கே தோண்டுதலாவது ஆழ்ந்து ஆராய்தல். ஆதலின், இக் கருத்துக்கள் 'கல்வி' எனப் பட்டன. இங்ஙனங் கல்வி என்பது, உள்ளத்தால் எண்ணிப் பெறப்படுங் கருத்துக்களாயிருத்தலின், சான்றோர்கள் அதனை 'எண்' என்றுங் கூறுவார்கள். மொழியறிவு 'எழுத்து' எனப்படும். 'எண்' என்னுங் கல்வியறிவே

மொழியறிவினும் முதன்மையானது. ஆதலாலன்றோ
சான்றோர்கள் அதனையே முதலில் வைத்து,

“ எண்ணெழுத் திகழேல் ”

“ எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு ”

என அருளிச்செய்வாராயினர்! இலக்கணம், இயற்
கைப்பொரு ளாராய்ச்சிகள், கலை, சமயம் முதலிய எவ்
வகைக் கருத்துக்களும் இங்கே காட்டப்பட்ட ‘ எண் ’
என்னும் பகுப்பில் அடங்கிவிடும். ‘ கல்வி ’ யென்பது
இது; ‘ கல்வி மனப்பழக்கம் ’ என்றது நினைவு கூட்க;
‘ ஆராய்ச்சி ’ என்பதும் இது.

ஒழுக்கம்

இனி, இக் கல்விக் கேற்ப ஒழுகும் ஒழுக்க முறைமை
கள், பழக்க வழக்கங்கள் முதலியன ‘ நடை ’ என்பதில்
அடங்கும். பொருள்களின் இயற்கைகள், அவற்றின்
வரையறைகள், பயன் கொள்ளு முறைகள் முதலிய
கல்விக் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து ஐயமறத் தெரிந்து
கொண்டாலும், அவை நடைமுறையிற் கொண்டுவரப்
பட்டு உயிர்க்குணம் விளங்கப் பயன்படும்போதுதான்
அக் கல்வி மேலுமேலும் நிரம்பிவரும். அப்போதுதான்
தெளிவு மிகுதியாகி மாட்சிமைப்படும். அதனாலன்றோ
‘ கல்வி ’ என்னும் அதிகாரத்தின் முதலிலேயே ஆசிரியர்
திருவள்ளுவர்,

“ கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக ”

என்று அருளிச்செய்து, கற்றபடி நின்றலை நன்கு வலி
யுறுத்துவாராயினர்! இன்னும், இத் திருக்குறட் பெரு
நூலுக்குக் கூர்ந்து நுண்ணுரை வகுத்த உரையாசிரியர்
பரிமேலழகரும், இவ் வதிகாரத்தில், “ உவப்பத் தலைக்கூடி ”

என்னுந் திருக்குறளின் உரையில் “தாம் நல்வழி ஒழுகல், பிறர்க்குறுதிகூறல் என்பன இரண்டும்” புலவர் தொழில் ; அதனால், “கற்றார் மாட்டு எல்லோரும் அன் புடையராவர்” எனவும் ; ‘கேள்வி’ என்னும் அதிகாரத் தில் “ஒழுக்கலுடையுழி” என்னுந் திருக்குறளின் உரையில், “கல்வியுடையரேனும் ஒழுக்கமில்லாதார் அறிவிலராகலின் அவர் வாய்ச்சொற் கேட்கப்படாதென் பது தோன்ற ‘ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச்சொல்’ என்றார்” எனவும் ; இனி ‘ஒழுக்கமுடைமை’ என்னும் அதிகாரத் திலும் “உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல்” என்னுந் திருக் குறளின் உரையில், “கல்விக்குப் பயன் அறிவும் அறி விற்குப் பயன் ஒழுக்கமுமாகலின் அவ்வொழுகுதலைக் கல்லாதார் பல சுற்றும் அறிவிலாதார் என்றுங் கூறினார்” எனவும் விளங்க உரைப்பர். இக் குறிப்புக் களால் ஒழுகுதலைக் கற்றலும் கல்வி நிரம்புவோர் கடன் என்பது வெளிப்படும்.

உயிர்க்குணம்

இனி, இவ் வகைகளால் நட்பு முதலிய உயிர்க்குணங் கள் நன்றாகச் சுடர்விட்டு விளங்கிப் பெரிதும் மாட்சி மைப்படும். உயிர்க்குணங்களில் திளைத்துப் பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்தலைக் கற்கும்போது, கல்வி பின்னும் மாட்சிமை பெறுகின்றது. ஐயந் திரிபுகள் பின்னும் குறைகின்றன. மேல்மேல் தெளிவு உண்டாகின்றது.

“உள்ளத்தின் உள்ளே உளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்துநின் றுடார் வினைகெடப்
பள்ளமும் மேடும் பரந்து திரிவரே
கள்ள மனமுடைக் கல்வியி லோரே”

என்று தெய்வத் திருமுல் திருவாய்மலர்ந்தருளுந் திரும்ந் திர அருளுரையில், ‘உள்ளத்தின் உள்ளே ஊற்றெழுந்து பெருகும் உயிர்க்குண நீரில் திளைத்து இன்புறலறியா

தார் கல்வியில்லாதவராவர் ' என்னுங் கருத்துப் பெறப்படுதல் காணலாம்.

இவ்வாற்றால், கல்வி என்பது இன்னது என்பதும், அது நிறைவடையும் இடங்கள் இன்ன இன்ன என்பதும் விளக்கமாகும்.

ஒளவையார் செய்யுளின் பகுப்புமுறை இங்ஙனமெல்லாம் மிக்க அழகுவாய்ந்ததா யிருக்கின்றது. ஆகவே, 'முதலில் எதையுந் திருத்தமாகச் செய்யும் நற்பழக்கத்திற் பழகி, ஒரு மொழியறிவுந் தேர்ந்து, பின் கல்வியறிவும் பெற்று, அவ் வழியே நல்லொழுக்கம் மேற்கொண்டு, அதனால் நட்பு முதலிய உயிர்க்குணங்களை மேலுமேலும் விளங்கச்செய்ய வேண்டுமென்பது முன் செய்யுளின் கருத்தாகின்றது. திருத்தமும் மொழியறிவும், கல்வியறிவு பெறுவதற்கு உதவிசெய்யும்; ஒழுக்கமும் நட்பு முதலிய உயிர்க்குணங்களும் அக் கல்வியறிவின் மாட்சிமைக்கு நல்ல அடையாளங்களாகும்.

இவ்வளவும் வந்தபின்பே, 'கல்வி' ஓர் அரையளவேனும் நிறைந்து வந்ததாக மதிக்கப்படும். இறுதியாக, இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய மெய்யுணர்வுப் பெருநிலை கைவருகின்றபோதுதான் புலமை நிறைவடைகின்றது.

“பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்”

என்னுந் திருத்தொண்டத் தொகையில், அத்தகைய மேலோர் 'புலவர்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிக்கப்படுதல் நினைவுகூர்தற்குரியது. கல்வியின் நிறைவு இங்ஙனம் முடிக்கப்படுதல்,

“நிற்கின்ற போதே நிலையுடை யான்கழல்
கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்
சொற்குன்றல் இன்றித் தொழுவின் தொழுதபின்
மற்றொன் றிலாத மணிவிளக் காமே”

என்று மிக அருமையாகத் திருமூல நாயனும்,

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் ? வாலறிவன்
நற்றூள் தொழா அ ரெனின்”

என்று மிக முடிபாகத் திருவள்ளுவப் பேருமானும் அருளிச் செய்திருக்கும் மெய்யுரைகொண்டு தெளிந்துகொள்ளப்படும்.

இங்ஙனங் கல்வியுடையோரே, ‘கற்றவர்’ என்று மேன்மக்களாற் கருதப்படுகின்றனர். சான்றோர்கள் கருத்து இவ்வாறிருக்கின்றது.

இவ்வுண்மைகளையெல்லாங் கருத்தானறி நோக்கினால், கல்வித் துறையிற் பழகுவோருடைய புலமை நிலைகள் பலபடியாகக் காணப்படும். திருவருள் நிலையிற் படியாதவரது கல்வி அரைகுறைக் கல்வியாகவே கொள்ளப்படும் ; குணமாட்சிமை யில்லாதவரது கல்வி அதனினும் அரைகுறையேயாம் ; அங்ஙனமே ஒழுக்கமில்லாதவரது கல்வி அதனினும் அரைகுறையாய்க், கலைப்பயிற்சி யில்லாதவரது நிலை அதனினும் அரைகுறையாய், மொழிப்பயிற்சி இல்லாதவரது நிலை அதனினும் அரைகுறையாய் நிற்கத், திருந்திய பழக்கந்தானு மில்லாதவரது நிலையோ ஏதுமே கருதுதற்கில்லாமல்,

“விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்”

என்னுந் திருவள்ளுவர் கருத்தோடு ஒப்ப, விலங்கு நிலையில் வைத்தே நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது. அதனாலன்றோ ஆசிரியரே இத் திருக்குறளைக் ‘கல்வி’ என்னும் அதிகாரத்தினும் வையாமல், ‘கல்லாமை’ என்னும் அதிகாரத்தினுங் கடைசியில் வைத்தே கூறி ஒதுக்கியிருக்கின்றார் !

மக்களின் கல்வி நிலை இங்ஙனமெல்லாம் பல தரத்ததாக நின்றலின், எவரேனும் ஒருவர் ஒரு சிறிது மொழிப்

பயிற்சி பெறுகின்ற நிலையிலேயே தம்மைக் கற்றவராகக் கருதிக்கொள்வராயின், ஆ, அவரது நிலைமை எவ்வளவு ஏழைமையானதாயிருக்கின்றது! கல்வியின் நிறையளவும் அந் நிலைக்குமுன் அவரவர் குறையளவும் இங்ஙனமெல்லாம் விளங்கிக் கிடத்தலின், இப் படிமுறைகளில் வைத்தன்றோ அவரவர் தகுதியும் சான்றோர்களால் மதித்துக்கொள்ளப்படும்!

ஆதலால், கல்வியின் அளவுகள் இன்னவெனத் தெரிந்து, உரிய நிறைவை அடைவதற்கு முயலவேண்டுவதும், அடைந்தவரையிற் பலர்க்கும் உதவியாயிருக்கவேண்டுவதுமே அவரவர் கடமைகளாக இருக்கின்றனவென்று தெரிகின்றது.

திருக்குறளில் சைவசமய வுண்மை

“மா. வெ. நெல்லையப்ப பிள்ளை”

[பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது]

“இன்பம் இடையறா தீண்டும் அவாவென்னுந்
துன்பத்துள் துன்பங் கெடின்”

இது துறவறவியலில் ஞானம் என்ற பகுதியில், அவா வறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தில், ஒன்பதாவது குறளாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என்னும் நான்கும் துறவி ஒருவனுடைய உள்ளத்தின்கண் விளங்கும் அறிவு நிலையில் நிகழ்ந்து, வீடு பேற்றுக்குக் காரணமாகிய மெய்யுணர்தலுக்கு ஏதுக்களாயிருத்தலின், இது துறவறவியலில் ஞானம் என்ற உட்பகுதியில் வைக்கப்பட்டது. வீடுபேற்றிலுணரும் பேரின்பம் உள்ளமும் உரையும் செல்லா நிலைமைத்தாதலின், நிலையாமை முதலிய நான்கு அதிகாரங்களும் அப் பேரின்பத்தை அடைவிக்கும் காரண வகைகளாகத் திருக்குறளில் கூறப்பட்டன. இங்ஙனம் அறத்துப்பாலின்கண்ணுள்ள இருபெரும் பகுதியிலொன்றாகிய துறவறவியலில் கூறப்படும் தவம் ஞானம் என்னும் உட்பகுதிகள் லொன்றாகிய ஞானத்தின்கீழ் வீட்டிற்குக் காரண வகைகளாக நிலையாமை முதலிய நான்கும் கூறப்படுதலின், திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரங் கூறிய புலவர் சிலர், திருக்குறளானது அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் பால்களை யுடையதாய்க் கூறப்படுதல்பற்றி அதனை முப்பால் என்றும், சிலர், திருக்குறள் முப்பாலினை யுடையதாய்க் கூறப்படினும் அறத்துப்பாலில் துறவறவியலில் நிலையாமை முதலிய நான்கு அதிகாரங்களும் வீட்டின்பத்துக்குக் காரண வகைகளாகக் கூறப்படுதலின், அம் முப்பாலோடு வீடு என்னும் பாலையும் சேர்த்து நார்பாலெனவும் கூறினர். ஆகவே அவாவறுத்தல் என்னும் அதிகாரம் வீடு என்னும் பாலின் கீழ்க் கூறப்பட்டதாக ஆன்றோரால் கருதப்படும். காரணவகையாற் கூறப்பட்ட வீடென்னும் நாலாவது பால், காமத்துப் பாலுக்குப் பின் நாலாவது தனிப்பாலாகத் திருக்

குறளிற் கூறப்படாமல் முப்பாலாகக் கூறப்பட்டதென்னை யெனின், அஃது, அறம் என்னும் பொதுமையானும், இல்லறத் தின் பயன் துறவறமாதலானும், துறவறத்தின் பயன் வீடு ஆதலானும் அமையும் என்பது.

துறவறவியலில் ஞானம் என்னும் உட்பகுதியின் கீழ் வீடுபேற்றிற்குக் காரணங்களாய்க் கூறப்பட்ட நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களின் வைப்புமுறையானது, சைவ சமய வுண்மையை எவ்வாறு உணர்த்துகிறதென்பதுபற்றிக் கருதுவாம்.

துறவற வொழுக்கத்திற் செய்யப்படும் தவத்தினாலே ஒருவனது உள்ளத்தில் உணரப்படும் உடல் நிலையாமையும், செல்வ நிலையாமையும், அந் நிலையாமை பற்றி அகப்புறப் பற்றுக் கள் விடுதலும், அவ் விடுதல்பற்றி அவனுள்ளத்தி லுணரப்படும் மெய்யுணர்தலும், அம் மெய்யுணர்தல் வீடுபேற்றிற்கு நேரே காரணமாயிருப்பினும் தான் பிரார்த்த வினைவயத்தால் எடுத்த உடம்பு நீங்குமளவும் பழைய 'வாசனை'யால் ஒரோ வழி உள்ளத்தில் பிறக்கும் அவாவின் நினைவைத் தடுத்தலும், மேலே கூறப்பட்ட நான்கு அதிகாரங்களில் ஒன்றின் பின் ஒன்று ஏதுவும் பயனுமாக வரன்முறையாகச் சைவசமய வுண்மைப்படி கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வரன்முறையாகக் கூறப் பட்ட நான்கு அதிகாரங்களுள் முதல் மூன்று அதிகாரங் களும் முறையே இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திரி பாதம் என்னும் மூன்று சைவ சமய வுண்மைகளையும் குறிக்கின் றன. இவை மூன்றையும் இங்கே விளக்கி விரித்தெழுதுதற்கு இடம் போதாது. இம் மூன்று உண்மைகளும் சைவ சமயத்தி லன்றி வேறெந்தச் சமயத்திலுங் கூறப்படவில்லை.

மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட மெய்யுணர்த லென்பது, ஒரு வன் இறைவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவனைத் தூயவுள் ளத்தின்கண் உணர்தலாகும். இது வீடுபேற்றிற்கு நேரே காரணமாயுள்ள முடிந்த முத்திரிலையாகும்.

இந்த முத்திரிலைக்குப் பின் அவாவறுத்தலென்ற அதிகா ரம் வைத்தது குறிக்கத்தக்கது. பொதுவாக அவாவென்பது

புறத்து உலகப் பொருள்களை நுகருதற்கு உள்ளத்தின்கண் எழுகின்ற காமம் அல்லது விருப்பமாகும். முத்திரிலையடைந்த ஒருவருக்கு இந்தக்காமம் உள்ளத்தில் எழுதல் பொருத்தமில்லை; அஃது இங்கே பழைய பயிற்சிவயத்தால் ஓரோவழி உள்ளத்தில் எழுகின்ற, முன் விடப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களின் நினைவு (Memory). இது பெருங்காயமிருந்த ஒரு மட்பாணையை நன்றாய் நீராற் கழுவி பின்னும் அதிலிருந்து எழுகின்ற 'வாசனை' போன்றதாதலால் 'மலவாசனை' என்று கூறப்படும். அவாவென்பதற்கு இங்கே பழைய விருப்பு வெறுப்புக்களின் 'வாசனை' பொருளென்பது, நூலாசிரியர் இந்த அதிகாரம் 7-வது செய்யுளில் "அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின்" என்றதனாலும், முன்னைய அதிகாரம் 10 வது செய்யுளில்,

காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.

என்றதனாலும் நன்கு விளங்கும். உரையாசிரியர் பரிமேலழகரும் அவாவறுத்தல் என்பதற்கு முதற்கண் இந்தப் பொருளையே கூறுகின்றார். சிவஞான சுவாமிகள், சிவஞானபாடியம் சீவன்முத்தராகிய அணைந்தோர் தன்மையிற் கூறுகிற 12-வது சூத்திரத்தில் கூறுவதாவது :—

“எல்லா மலங்களும் பற்றறத் துடைத்து மற்றுண்மை ஞானத்தைத் தலைப்பட்டார்க்கு உடம்புள்ளளவும் 'பிராரத்த' வினை அவ்வுடம்பையொட்டி நின்றலான், அஃது அவர்க்கு ஓரோவழி 'வாதனை வயத்'தால் இங்குளி வாங்குங் கலம்போல வந்து தாக்குங்கால் பிற்செயாது 'அனுபவிப்பது' இன்றாகலின், அது சார்பாக விருப்பு வெறுப்புக்களுளவாம்.” சிவஞான போதம், முடிந்த முத்திரிலை கூறுகிற 11-வது சூத்திரத்திற்குப் பின் 12-வது சூத்திரமாக அணைந்தோராகிய சீவன்முத்தர் தன்மை கூறப்பட்டது இக் கருத்துப் பற்றியே. இம்மை வாழ் விலேயே ஒருவர் முடிந்த முத்திரிலை யடைந்து அதன்பின் எடுத்தவுடல் நீங்குமளவும் சீவன்முத்தராய் இருக்குந்தன்மை சைவசமயத்திலன்றி வேறு எச் சமயத்திலும் கூறப்படவில்லை. பிற சமயங்களில் அபரமுத்தி, பதமுத்தி, பரமுத்தி என்னும்

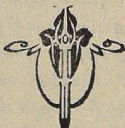
முத்தி வேறுபாடுகளுங் கிடையா. அவை கூறும் ஒரே முத்தி நிலை தத்துவங்களுக்குட்பட்ட நிலை. இங்ஙனம் திருக்குறளில் மெய்யுணர்தலுக்குப் பின் அவாவறுத்தலை வைத்த வைப்பு நிலையே சைவசமய வுண்மையைக் குறிக்கிறதென அறிக.

இனி எடுத்துக்கொண்ட செய்யுளில், சைவசமய வுண்மை எங்ஙனம் குறிக்கப்படுகிறதென்பது கருதுவாம். “அவாவென்று சொல்லப்படுகின்ற மிக்க துன்பம் ஒருவருக்குக் கெடுமாயின், அவன் வீடுபெற்ற வழியேயன்றி உடம்போடு நின்ற வழியும் இன்பமிடையறாது” என்பது இச் செய்யுளுக்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையாகும். இந்த உரையானது சைவசமய வுண்மைக்குப் பொருத்தமாயுள்ளது. ஆனால் அவாவென்னும் சொல்லுக்கு அவர், அதிகாரத் தலைப்பில் கூறிய பொருளை நாம் கொள்ளல் வேண்டும். வீடுபெற்ற வழியேயென்று உரையில் கூறப்பட்டதை, எடுத்தவுடல் நீங்கியபின் வீடுபெற்ற வழியென்று நாம் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். ஈண்டும் என்பது இவ்விடத்தும் அதாவது உலகில் வாழும் இம்மை வாழ்விலும்; உம் என்பதும் மேலாகிய முத்தி உலகத்திலன்றிச், சிறிது இன்பமும் பெரிது துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்ற இவ்வுலகத்திலும் (இம்மை) என்று பொருள்படுதலால் இழிவு சிறப்பும்மை. இன்பம் ஈண்டும் இடையறாது என்றதனாலே அம்மையாகிய முத்தியுலகில் இன்பமிடையறாதென்ற கருத்தைக்குறிப்பிடுதல்பற்றி எதிரது தழீஇய பெச்சவும்மையுமாகும். இம்மை, மறுமை, அம்மை ஆகிய மும்மையிலும் மக்கள் நுகர விரும்புவது இன்பமே. இம்மையிலும், மறுமையிலும் அவர்கள் தாங்கள் செய்த வினைக்குத் தக்கவாறு துன்பத்தோடின்பம் நுகருகிறார்கள். அம்மையாகிய வீட்டு நிலையில் அவர்கள் இடையறாது இன்பம் நுகருகிறார்கள். இவையே மும்மை நிலையிலுமுள்ள இன்ப வேறுபாடுகள். ஆதலால் உலகில் வாழும் மக்களுக்குத், தாங்கள் ‘அனுபவத்தி’ லறியாத முத்தியின்ப வுணர்வைத், தாங்களறியும் உலகவாழ்வு ‘அனுபவத்’தின் மேல் வைத்து ஆசிரியர் விளக்கிக் கூறினர் என்பது பெறப்படும். இம்மை வாழ்விலேயே பேரின்ப மிடையறாது நுகரும் சீவன் முத்தநிலையைச்—சைவ சித்தாந்த உண்மையை—இச் செய்யுள் குறிப்பது மேலே கூறப்பட்டதனாலறிக. இக்

கருத்தைத் திருமூலர் தாமியற்றிய தமிழ் ஆகமமாகிய திருமந்
திரம் 2394-வது பாட்டில்,

சித்தாரந்தத் தேசீவன் முத்தி சித் தித்தலாற்
சித்தாரந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாரந்த வேதாரந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாரந்த வேதாரந்தங் காட்டுஞ் சிவனையே.

என்று கூறுதல் காண்க. (இங்கே வேதாரந்தம் என்பது ஆகம
மாகிய சித்தாரந்தத்திற்குப் பொருத்தமான வேதத்தின் முடிவு;
ஏகான்மவாதமன்று). இங்ஙனம் திருக்குறளில் நார்பாலாகிய
வீட்டுப் பாலைக் காரண வகைகளாகக் கூறுகிற நான்கு
அதிகாரங்களின் வைப்புமுறையும், அவ் வைப்பு முறையின்
சுற்றில் அவாவறுத்தல் கூறப்பட்டிருக்கும் முறையும், அவ்
வதிகாரம் 7-வது செய்யுளின் கருத்தும், சைவசமய வுண்மை
யைக் குறிக்கும் மாண்பினை யுடையன வென்பது.

வால் நட்சத்திரம்

(Comet)

“ N. K. வேலன் B. A. ”

நேற்றுமாலை சென்னைக் கடற்கரையில் யான் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். இரவு ஏழு மணி இருக்கும். என் எதிரில் வந்த அன்பர் ஒருவர் “உலகிற்கே பெருங்கேடு வந்துவிட்டது” எனக் கூவினார். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்” என்று அவரை வினவினேன். “அதோ பாருங்கள். வால் நட்சத்திரம் வந்திருக்கிறது” என்று வானத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். வானத்திலே தென் மேற்குப் பக்கத்தில் ஓர் அழகிய தோற்றத்தை யான் கண்டேன். அது விண்மீன்களின் உருவங்களுக்குமுற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்தது. அதில் ஒரு புறம் தலையும் மற்றொரு புறம் வாலும் காணப்பட்டது. வால் வெண்மையான ஒளியுள்ளதாயும் நீண்டு அகன்றதாயும் இருந்தது.

ஏதோ குருட்டு நம்பிக்கையால் மக்கள் இதனைக் கண்டு அஞ்சுகின்றனர். வால்மீன் தோன்றுவதால் உலகம் நேரயினாலும், வெள்ளத்தினாலும், பஞ்சத்தினாலும் துன்பமுறும் என்றும், தலைவர்கள் இறக்க நேரிடும் என்றும் பலர் நம்புகின்றனர். உண்மையில் இம் மீன்களும் ஏனைய கோள்களைப்போன்று கால வரையறைப்படி ஞாயிற்றினைச் சுற்றி வருகின்றன. நெடுங்காலமாக இவற்றின் தன்மைகளைப் பற்றி வானநூற் புலவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து வந்திருக்கின்றனர். இம் மீன்கள் ஞாயிற்றினைச் சுற்றி வரும் கோள்களிலிருந்து ஆவி வடிவமாய்ப் பிரிந்துபோன பகுதிகளென்று கூறப்படுகின்றன. இதுவரை 270-க்கு மேற்பட்ட வால் மீன்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றின் நிலைகளும் காலங்களும் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. வால்மீன் ஒவ்வொன்றும் அதனைக் கண்டுபிடித்தவரின் பெயராலேயே வழங்கி வருகின்றது.

இம் மீன்களின் வால்கள் எல்லாம் ஒன்றேபோல் இல்லாமல் நீண்டும், குறுகியும், வளைந்தும், பிரிந்தும் பல் வேறு வகை

யாய்க் காணப்படுகின்றன. இம் மீன்கள் சிற்சில வேளைகளில் மட்டும் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றன. சில நாட்கள் வானத்தில் தோன்றிப் பின்னர் மறைந்து போகின்றன. 1682-ஆம் ஆண்டிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வால்மீன் 75 அல்லது 76 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தோன்றி மறைகின்றது. இம் மீன் 1759, 1835, 1910 இவ்வாண்டுகளில் தோன்றிற்று. மீண்டும் 1986-ஆம் ஆண்டில் திரும்பிவரும் எனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. 1826-ஆம் ஆண்டிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வால் மீன் மீண்டும் தோன்றியபோது இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்து காணப்பட்டது. நாளடைவில் அப் பகுதிகள் விலகிக்கொண்டே வந்து முடிவில் காணாது மறைந்து போயின; 1744-ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வால்மீன் பலவால்க ஞாயையதாய் இருந்தது.

1843-ஆம் ஆண்டில் தோன்றிய வால்மீன் மிகுந்த ஒளியுடையதாக இருந்ததால் அது பகலிலும் நன்கு தெரிந்தது. மீண்டும் 1882-ஆம் ஆண்டில் ஒரு பெரிய வால்மீன் பகலில் தோன்றியது. அதன் வால் 9 கோடி மைல் நீளம் இருக்கும் எனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. 1910-ஆம் ஆண்டிற் பகல் வேளையில் ஓர் அழகிய வால்மீன் தோன்றிற்று. அதன் வால் பொன்னாலாகிய பட்டாக்கத்தியைப்போல் இருந்தது. இம் மீன் சில நாட்கள் இருந்து வான வெளியில் மறைந்து விட்டது.

வால்மீன் தோன்றுவது கெட்ட குறியென்றும் உலகமே அழிந்துவிடுமென்றும் மக்கள் நம்பி இருந்தனர். இம் மீன்கள் பன்முறை தோன்றியும் உலகம் அழிந்துவிடவில்லை. உலகில் இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வரும் என்னும் பாடத்தை நமக்கு வால்மீன் கற்பிக்கின்றது. விண்மீன் தோன்றிய காலத்திலும் உலகின் ஒருபகுதி செழிப்பாகவும் மற்றொரு பகுதி பஞ்சத்தினால் வாடியும் இருக்கிறது. ஒருபுறம் மக்கள் ஒற்றுமையாகவும் மறுபுறம் போரிட்டும் மாள்கின்றனர். ஒரு நாட்டில் வெள்ளப் பெருக்கும் இன்னொரு நாட்டில் நீரில்லாது வறட்சியும் ஏற்படுகின்றது. வால்மீன் தோன்றிய காலத்திலேயே ஒருசாரார்க்கு நன்மையும் மற்றொரு சாரார்க்குத்

தீமையும் நேர்கின்றது. ஆகவே வால்மீன் தோன்றியதாலேயே கெடுதல் வந்ததென்று அதன்மேற் பழி சுமத்துவது சரியன்று. நாம் வால்மீன்களைக் கண்டு அஞ்சுவதை விடுத்து அவற்றின் தன்மைகளை ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும். இது போன்று வானத்திற் காணும் வியத்தகு தோற்றங்களைக் குறித்துப் பல ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. “எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருளின் உண்மையைக் காண்பது” அறிஞரின் கடமையாகும்.

தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து

“அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் எம். ஏ.”

தமிழ் விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைநகர்.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி மிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா ளுமுந்துளாவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவன்
சிரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே”

(மனோன்மனியம்—தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து)

தொன்மையான மொழிகளென்று உலகின்கண் எண்ணப் படுவன தமிழ், எபிரேயம், எகிப்தியம், கிரேக்கம், பெர்சியன், சமக்கிருதம், இலத்தின் முதலாய சிலவேயாம். அவைதம் முன் எபிரேயம், எகிப்தியம், சமக்கிருதம், இலத்தின், கிரேக்கம் என்பன பேச்சு வழக்கு முன்னரே இழந்தன. எஞ்சிய வற்றுள் பெர்சியன் மொழியைப் பேசுகின்றவர் தொகை என்பது நூறுயிரத்திற்குமேல் இல்லை. 1931-ல் தமிழ் பேசிக்கொண்டிருந்தவர் தொகை ஏறத்தாழ இரண்டரைக் கோடி என அறிகின்றோம். இதனால் அறியப்படுவது தமிழ் தொன்மையதேயாயினும் இன்றும் பேச்சு வழக்கிற் பலரார் பல இடங்களிற் பயிலப்படும் பெற்றி வாய்ந்ததென்பது. அதற்குக் காரணம் அம் மொழியின் சிறப்பியல்புகளும் பிற மொழித் தொடர்பால் தம் மொழியைக் கைநெகிழ் விடலாகாது என்ற தமிழர்தம் உறுதியுமாம். அதனாலன்றோ, பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை “ஆரியம்போல் உலகவழக்கு அழிந்தொழிந்து சிதையாத் திறம்” தமிழினது என்று செப்பிப் பாராட்டியது! தமிழ்ச் சொற்களின் பகுதியென்று சொல்லப் படுகின்ற அடிவேர் எல்லாம் முழுச் சொற்களாகுங்கால் சிறிதளவே மாறுதல் அடைகின்றன. நட வா மடி விடு கூ வே வை நொ போ வெள முதலாய பகுதிகள் எல்லாம், நடக்கிறான் வந்தான் மடிவான் விட்டான் கூவினான் வேகும் வைத்தான் நொந்தேன் போயிற்று வெளவின முதலாய சொற்களில்

அடையும் வேறுபாடு தவச்சிறிது என்பது யாவர்க்கும் புலனாகக் கூடியதொன்று. சமக்கிருதம் முதலாய உருவுதிரியும் மொழிகளில் சொற்களின் பகுதிகள் எனப்படுவன அடையும் மாறுதலுக்கு எல்லையில்லை. காட்டாக, “ஐகாந” என்னுஞ் சொல்லில் “ஹன்” என்னும் பகுதியும் “ஆர்ய” என்னுஞ் சொல்லில் “ரு” என்னும் பகுதியும் அடைந்துள்ள மாறுதலை நோக்குக. தமிழ் ஒட்டியற் பண்புடைய சொற்கள் நிரம்பியதாய், அசைபசையாக எளிதில் உச்சரிக்கக்கூடிய சொற்கள் மலிந்ததாய், பகுதி இன்னதென்று எளிதில் உணரக்கூடிய புணர்ச்சிவகையை யுடையதாய் இருப்பதாலே சீருஞ் சிறப்பு முடைய மொழியாக அறிஞர்களாற் கருதப்படுகிறது. தொன்றுதொட்டே இலக்கண இலக்கிய நிலைகளை எய்திவிட்ட படியால் தமிழ்மொழி தன் சொற்களின் பழைய வடிவங்களை இன்றுகாறும் பெற்றிருக்கிறது. அதனால், இம்மொழி கட்டி எமையோடு திகழ்கிறது என்று மொழிநூற் கலையறிஞர் கால்டுவேலர் எழுதினார்*. அதனாலன்றே பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் “சுதையா உன் சீரிளமைத் திறம் வியந்து வாழ்த்துதும்” எனப் பாடியதென்க.

கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின் மலையாளமுந் துளுவும் பிற சிலவும் பெற்றெடுத்த அன்னை தமிழ் என அவர் பகர்ந்தார். ஒரு மொழி மற்றொரு மொழியினின்று பிறந்தது என்றதல் சில மொழிகள் புராதன மொழியினின்று பிறந்தன என்றதல் கூறத் தக்கன எனத் தெரியின், அவ் வொரு மொழி மற்றொரு மொழியின் புதல்வி யென்றும் அச் சிலமொழிகள் தம்முட்டாம் உடன்பிறந்த நங்கையர் என்றும் உருவகப் படுத்தி யுரைக்கப்படும். வேதகாலச் சமக்கிருதத்தின் புதல்வியர் பாளிபோன்ற பிராக்கிருதங்கள் என்றும், அப் பிராக்கிருதங்கள் வழித்தோன்றிய அஸ்ஸாமியம், வங்காளம், ஹிந்தி, மராத்தியம், குஜராத்தியம் முதலானவை உடன்பிறந்த நங்கையர் என்றும் உரைக்கப்படும். தெலுங்கு, கன்னடம், மலை

* “These languages (= Dravidian languages) present in consequence the appearance of fresh youth” (Comp. Grammar P. 194.)

யாளம் ஆகிய மொழிகள், இன்று காணப்படும் நிலையில் சமக்கிருத்தத்தின்வழி வந்தனவோ என ஆராய்ச்சியில்லாராக் கருதத் தக்கனவேனும், உண்மையில் அவையெல்லாம் தமிழொடு நெருங்கிய தொடர்புடையன என்பதைச் சில சான்றுகளால் நிறுவலாம்.

ஒரு மொழியின் சொற்களாக உள்ளவற்றுள் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான கருத்துக்களையும், இன்றியமையாத கருத்துக்களையும், எல்லா மக்களாலும் எளிதில் அறியக்கூடிய கருத்துக்களையுந் தெரிவிக்குஞ் சொற்களே அம் மொழிபிறிதொரு மொழியொடு தொடர்புடையதா அன்று என்பதைக் காட்டவல்லுந். எல்லா மக்களாலும் எல்ல இடங்களிலும் நாடோறும் வழங்கப்படுஞ் சொற்களாகக் காணப்படுவன நான் நீ என்பனபோன்றவும், ஒன்று இரண்டு என்பனபோன்றவும், நிலம் நீர் என்பன போன்றவும், உண் வா என்பன போன்றவும், தாய் தந்தை என்பன போன்றவும், தலை கால் என்பன போன்றவும் ஆம். சிறப்புடைய மொழியொன்று இப்பொருள்களைக் குறிக்க வேறொரு மொழியினின்று சொற்களைப் பெரும்பாலும் கடன்வாங்குதல் இல்லை. அதனால், இப்பொருள்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களால் ஒத்தன எனக் காணப்படு மொழிகள் ஓரினத்தன என்று கூறும் பெற்றிய, அம்முறையான் நோக்கின், தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளுவம், குடகு, தோடம், கோடம், கோண்டு, கூய், குறுக்கு, மாலர் ஆகிய மொழிகளனைத்தும் ஓரினத்தன என அறியப்படும். இவற்றுள் முன்னைய நான்கும் எழுத்துடைமையும் இலக்கியமுடைமையும் ஆகிய சிறப்புற்றவை. பின்னைய எட்டனுள் துளுவம் கூய் ஒழிந்த பிற, எழுத்துப் பேறும் இலக்கியப் பேறும் அறவே உடையனவல்ல. துளுவம் கன்னடவெழுத்துக்களாலும் கூய் ஓரியா எழுத்துக்களாலும் எழுதப்படுவனவாக, எஞ்சிய பிற ஆங்கில எழுத்துக்களால் இக்காலை எழுதப்படுகின்றன. கருத்து என்னெனின், இவை பேச்சு வழக்கிலொன்றே உள்ள மொழிகள் என்பது. இனி, இலக்கிய இலக்கண வரம்புகளெய்திய மொழி நான்கிலும், அடிப்படையான கருத்துக்களைத் தெரிவிக்குஞ் சொல் வடிவங்கள் எங்ஙனம் ஒத்துளது என்பதைக் காண்பாம்.

தன்மை யொருமைப் பெயராக யான் நான் என்பன தமிழில் இருத்தல்போல மலையாளத்தில் ஞான் என்பதும், தெலுங்கில் ஏனு நேனு என்பனவும், கன்னடத்தில் ஆனு நானு என்பனவும் வழங்கியதும் வழங்குவதும் உண்டு. நண்டு ஞண்டெனத் திரிதல்போலத் தமிழ் நான் மலையாளத்தில் ஞான் எனத் திரிந்திருக்கவேண்டும். தமிழ் யாறு தெலுங்கில் ஏறு எனத் திரிதல்போலத் தமிழ் யான் பழந் தெலுங்கில் ஏனு என மாறி யிருக்கவேண்டும். யாறு யானை யாடு என்பன ஆறு ஆனை ஆடு என மாறுதல்போலத் தமிழ் யான் பழந் கன்னடத்தில் ஆனு என்ற வடிவத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். இலக்கியப் பேறு எய்தாததைவ என்று முற்கூறிய மொழிகளில் எல்லாம் என் ஆனு நானு நா ஆகியவற்றுள் ஒன்றே வழங்குகிறது. இம்மொழிகளில் ஒன்றிலேதானும் சமக்கிருத அஹமாதல் அஸ்மத் ஆதல் இவற்றின் திரிந்த வடிவமாதல் வழங்காமை குறிப்பிடற்பாற்று. முன்னிலையொருமையில் “நீ” என்பதே தமிழிலும் மலையாளத்திலும் வழங்க, அதனொடு ஒத்த நீவு என்பது தெலுங்கிலும், நீனு என்பது கன்னடத்திலும் வழங்குகின்றன. இப்பொருளுடைய சமக்கிருத “த்வம்” என்பதோ’ அதனை ஒத்த சொல் பிறிதொன்றோ இம் மொழிகளில் வழங்குதலில்லை. படர்க்கை யொருமையைக் குறிக்கத் தமிழிலும் மலையாளத்திலும் அவன் என்பதே வழங்குவதாக, அவனு என்பது கன்னடத்தில் வழங்குகின்றது. இப் பொருளுடைய தெலுங்கச் சொல் வாடு என்பது வேறுபட்டதுபோற் காணப்படினும், உண்மையில் அது “அவன்” என்பதன் வழியாக வந்ததேயாகும். மொழிக்கு முதலில் உள்ள ஒரெழுத்து நிலைமாறி வேறிடத்திற்குப் பெயருமானாற் சேருகின்ற இடத்திலே நீடலுடைத்து என்பது, மொழிநூற் கலையறிஞர் கருத்து. உதாரணமாக, அவர் என்னுஞ்சொல் உகரச் சேர்க்கை விருப்பத்தால் அவரு என ஆவதன்கண் உள்ள முதலெழுத்தாகிய அகரம் இரண்டாமிடத்தின்கண் சேருங்கால் “வாரு” என்றாகும். அம் முறைப்படி உலகமொழிகள் பலவற்றில் மாறுதல் நிகழ்வதுண்டு. அதற்குக் காரணம், பின்னால் உச்சரிக்கவேண்டிய எழுத்து இன்னதென்று நினைக்கின்ற மனம் அதனை முன்னரே உச்சரித்துவிடுமாறு செய்வதும், ஒரெழுத்தை இழந்ததற்கிடாகப் பிறிதோரெழுத்தை

நீட்டிவிடுமாறு செய்வதுமாம்.* அதனால், அவனு என்பதனோடொக்கும் அவடு என்னுஞ் சொல் ஒரு காலத்தில் வழங்கியிருக்கக் கூடியதாய் “வாடு” எனத் தெலுங்கில் திரிந்தது வியப்பன்று.

ஒன்று முதலான எண்ணுப் பெயர்கள் இம் மொழிகளிற் பெரும்பாலும் ஒத்தவடிவங்களைப் பெற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கது. தமிழ்க் கன்று மலையாளத்திற் கன்னு ஆதல்போல ஒன்றென்பது ஒன்னு என அம் மொழியில் மாறிற்று. ஒண்டு என்று தெலுங்கில் வழங்குவது இன்றைக்கு என்பது இண்டைக்கு என்று யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குவதோடு ஒக்கும். கன்னடத்தில் ஒந்து என்று காணப்படுகிறது. தமிழ் இரண்டு என்பதோடு ஒத்த ரெண்டு என்ற வடிவு மலையாளத்திலுந் தெலுங்கிலும் வழங்குவதாக, எரடு என்பது கன்னடத்தில் வழங்குகிறது. இலை என்னுஞ்சொல் எலை என்று வழங்குதல் போல இரண்டு எரண்டு ஆதல் கூடும். பூண்டு பூடு என்பனவும், கூண்டு கூடு என்பனவும் ஒவ்வொரு சொல்லின் வெவ்வேறு வடிவாதல்போல எரண்டு எரடு என்பன சொல்லொன்றின் இருவேறு வடிவம் என்க.

பின்வரும் அட்டவணை கொண்டு இந் நான்கு மொழிகளிலும் வழங்கும் பிற எண்ணுப் பெயர்களின் பொதுத் தன்மையை அறியக்கூடும்.

தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்
மூன்று	மூன்னு	மூடு	மூரு
நான்கு அல்லது நாலு	நான்கு அல்லது நால்	நாலு	நால்கு அல்லது நாலு
ஐந்து அல்லது அஞ்சு	அஞ்சு	ஐது	ஐது
ஆறு ஏழு பத்து நூறு	ஆறு ஏழு பத்து நூறு	ஆரு ஏடு பதி நூரு	ஆரு ஏளு ஹத்து நூரு

* இதனை Compensatory lengthening என்பர்.

இவற்றுள், கன்னடத்திற் காணப்படும் நால்கு என்ற ஒரு வடிவம் பழந்தமிழிலக்கியத்தில் நால்கு என்றே காணப்படுவது குறிப்பிடற்பாற்று. “பாப்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி” என்பது பொருநராற்றுப்படையில் வரும் ஓர் அடி.

“வளைகண் டன்ன வாலுளைப் புரவி
துணைபுணர் தொழில நால்குடன் பூட்டி”

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் வந்துள்ளது. தமிழ்க் கோழி தெலுங்கிற் கோடி என்றும், கன்னடத்திற் கோளி யென்றும் ஆவதுபோலத் தமிழ் ஏழு ஏடென்றும் ஏளென்றும் ஆயின. பழங் கன்னடம் மொழிமுதற் பகரத்தைச் சிதைக் காது வைத்திருந்ததாக, இக்காலக் கன்னடமோ பெரும்பா லும் ஹகாரமாகத் திரித்துவிடுகிறது. தமிழ்ப் பசவும் பாலும் ஹசவும் ஹாலும் ஆகத் திரிவதை நிகர்த்துத் தமிழ்ப் பத்துக் கன்னடத்தில் ஹத்து எனத் திரிந்துவிட்டது. எட்டு என்று தமிழிலும் மலையாளத்திலுங் காணப்படுவதற்கேற்ப, எண்டு என்று கன்னடத்திலும் எரிமிதி என்று தெலுங்கிலுங் காணப் படுகின்றன. இவ்வெண்ணின் பண்டைய வடிவம் “எண்” என ஊகிக்கப்படுவதால், அது இந் நான்கு மொழிகளிலும் ஒவ்வொருவாறு காணப்படுகிறதென்க. தமிழிலும் மலையாளத்திலும் “ஒன்பது” வழங்குவதாக, கன்னடத்தில் “ஒம்பத்து” வழங்குகின்றது. தெலுங்கில் வழங்கும் தொம்மிதி என்பதோடு பழந்தமிழில் வழங்கிய “தொண்டு” என்பது ஒருவாறு ஒத்திருக்கவில்லையா?

“பாமெனக் காலெனப் பாகென ஒன்றென
இரண்டென மூன்றென நான்கென ஐந்தென
ஆறென ஏழென எட்டெனத் தொண்டென
நால்வகை யூழியெண் நவிறுஞ் சிறப்பினே”

என்ற பரிபாடற் பகுதியிற் கடுவனிளவெயினனார் ஒன்பதைக் குறிக்கத் தொண்டு என்ற சொல்லை ஆண்டதைக் காண்க. மேலே காட்டிய ஒன்றுமுதற் பத்துகாறும் உள்ள வடிவங்கள் சமக்கிருத எண்ணுப் பெயரோடு ஒவ்வா. ஏக, த்வ, த்ரி, சதுர், பஞ்ச, ஷஷ், சப்த, அஷ்ட, நவ, தச என்ற அப் பத்துப் பெயர்களில் பஞ்ச என்பதோடு தமிழ் அஞ்ச என்பதும்

அஷ்ட என்பதோடு எட்டு என்பதும் ஒருவாறு ஒப்புமை யுடையபோலத் தோற்றினும், அவ்வொற்றுமை போலியென்க. அஞ்ச என்பது ஐந்து என்பதன் திரிபே யாதலாலும், ஐ என்பதே அச் சொல்லின் அடிவேர் ஆதலாலும் பஞ்ச என்பதோடு அஃதொவ்வாதென்க. எட்டென்பதன்கண்ணே எண்ணென்பதே பகுதியாதலாலும் டகரம் ஆண்டு எய்தியது பிற்காலத்திலாதலாலும், அஷ்ட என்பதோடு அஃதுறழாதென்க. தமிழ் நூறென்பதோடு சமக்கிருத சதம் பொருந்தாது என்று எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை.

இனி, நிலம் நீர் தீ காற்று வான் ஆகிய அடிப்படையான பொருள்களைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் தமிழினின்று மேற்கூறிய மொழிகளுக்குச் சென்றிருக்கக்கூடும் என்பதற்குரிய சான்று காண்பாம். கீழ்வரும் அட்டவணை அதற்குரிய சான்று.

தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்
நிலம் மண் புடவி	நிலம் மண்ண.	நெல மந்து.	பொடவி.
நீர்	நீர் (வெள்ளம்)	நீள்ளு	நீரு
தீ நெருப்பு	தீ	நிப்பு	தீ (பெங்கி)
கால் காற்று	காட்ட	காலி	காலி
வான் வானம் விண்	வானம்	மிந்து	பான் பானு

சிலர் நிலையென்பதை நெலை என்று கூறுவது போலவும் புடவை யென்பதைப் பொடவை யென்று பேசுவது போலவும், தமிழ் நிலம் என்பதை நெல என்று தெலுங்கரும் புடவி யென்பதைப் பொடவி என்று கன்னடியரும் வழங்குவர்

என்க. தெலுங்கு “நீள்ளு” என்பது நீருலு என்பதன் திரிபாய் இருத்தல் கூடும். நீரு என்பதன் பன்மைப்பெயர் நீருலு என ஒரு காலத்து வழங்கியதாக, நீருலு நீருளு என மாறி இப்பொழுது நீள்ளு என வழங்குகிறதென்க. ரகர முகரங்கள் சொல்லின் இடையில் வருவன அடுத்தவரும் மெய்யெழுத் தொலியோடிசைந்த ஒலியைப் பெறுமென்பது மொழி நூலார் கண்டது. தமிழ் இருபது கன்னடத்தில் இப்பது என மாறுவதும், எருமை “எம்மெ” என ஆவதும், தமிழ்ப் பொழுது தெலுங்கிற் “பொத்து” எனத் திரிவதும் இதனால் என்க. இக்காரணத்தாலே “நீருளு” என்று ஒருகாலத்து வழங்கியிருக்கக்கூடியது நீள்ளு என இக்காலத் தெலுங்கில் வழங்குகின்றது. தமிழ் நெருப்பு “நெப்பு” “நிப்பு” எனத் தெலுங்கில் வழங்குவது, பருப்பு “பப்பு” எனத் திரிந்து வழங்குவதைப்போன்றது. ஒரு சொல்லின் இடைப்பகுதியிலும் கடைப்பகுதியிலும் நகரடகரங்கள் தம்முள் தாம் மாறுதலுண்டு. உதாரணம், கெடுத்து என்னும் பொருளுடைய தெலுங்கச் சொல், “செச்சு” என்பது “செடுச்சு” என்பதன் திரிபு (தெலுங்குச் செடு = தமிழ்க் “கெடு”). அதுபோலவே தமிழ்க் காற்றும் மலையாளக் “காட்ட” என்பதும் ஒரு சொல்லின் வெவ்வேறு வடிவங்கள் என்க. வாழை “பாளை” என்றும் வாழ் “பாளு” என்றும் வழங்குதல் போன்றே தமிழ்ச் சொல்லாகிய “வான்” என்பதே கன்னடத்தில் பான் எனவும், பானு எனவும் வழங்குகின்றது. வானம் மானம் என்றும், வண்ணன் மண்ணன் என்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குவன விண்ணு மிந்து என்று வழங்குகின்றவாற்றைப் புலப்படுத்தும். மண் கண் எனுந் தமிழ்ச் சொற்கள் தெலுங்கில் மந்து கந்து என்று வழங்குகின்றவாறே போல மின் (விண்) என்றது மிந்து என மாறி வழங்கியிருக்கக்கூடும்.

(வரும்)

எண்ணெய்க் குடத்தில் எலி

“அரசு”

ஆசிரியர் வகுப்பில் பாடம் கற்பிக்கும்போது, மாணவர் அப் பாடத்தில் கருத்துச் செலுத்தாமல் இருத்தலும் உண்டு என்பதை விளக்க ஒரு கதை கூறுவர். அதனை என் இளமையில் யான் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துவரும்போது, என் ஆசிரியர் என் பொருட்டாகவே கூறினர். ஆசிரியர் கூறுவதைக் கேளாது மாணவன் ஒருவன் அவ்வகுப்பின் ஒரு மூலையை உற்றுநோக்கிக்கொண் டிருந்தானும். பாடம் முடிந்த பிறகு, அவர், அவனை நோக்கி, “நான் சொன்னது தெரிந்ததா? (உன் செவியில்) நுழைந்ததா?” என்று கேட்டாராம். அச்சிறுவன், “வால் மட்டும் நுழையவில்லை” என்றானும். ஆசிரியர் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக, அம் மாணவன் உற்று நோக்கிய இடம், அங்கிருந்த சிறியதோர் எலிவனை, அதில் நுழைந்த எலி, அதன் வால் மட்டும் நுழையாமை—எல்லாம் விளங்கின. (அம் மாணவன் கவனிப்புக்குறைந்தவன் அல்லன்; ஆனால், வகுப்புப் பாடத்தில் கருத்துச் செலுத்துதல் என்பது பழமையும் வெறுப்புமாய்விட்டது; அதனால், எலி தன் வளையில் நுழைதலாகிய புதுமையில் விருப்பத்துடன் அவன் அறிவு செல்லுதல் இயற்கை என அகத்திணை வல்லோர் கூறுப.)

அம் மாணவனுக்கு மாறான மாணவர் பலரும் உலகில் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். அவருள் ஒருவர் என் ‘தந்தையார்’ திரு கீ. வே.; சிறியேனாய் என்னை அவர் ‘என் மகன்’ ‘என் மகன்’ என உலகறியக் கூறிப் பாராட்டிப் போற்றி மகிழ்பவர். ஆகலின், யான் மறக்கினும், என் நா மறக்கினும், எழுதும் கை மறக்கினும் தரிமூலகம் மறவாது அவர்தம் பேரன்பிற்குச் சான்று பகரும். அவர் தம் இளமையில், தமிழ் கற்கத் தொடங்கிய காலத்தே, தம் ஊரை விடுத்து அயலூர் சென்று, அங்கே வாழும் தமிழ் ஆசிரியரை அடுத்து, அவ் ஆசிரியர் இல்லத்திலேயே இருந்து உண்டு உறங்கிக் கற்று வந்தார். அப்போது நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சியை

அவர்தாமே கூற, யான் கேட்டவாறு இங்கே குறிக்கின் றேன். (நோய் வாய்ப்பட்டு உடல் மெலிந்து படுத்தவாறே கிடந்து உருகிக் கூறியவற்றுள் ஒன்றாகும் அது). அவர் கூறியது வருமாறு:—

“ஒரு நாள் முன்னிரவில் கூடத்தில் மரக் குத்துவிளக்கின் அருகே இருந்து தமிழ்நூல் ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டிருந் தேன். அவ் விளக்குச் சிறிய சுடர் விட்டு மினுக் மினுக் என ஒளிதர, அவ் ஒளியின் உதவியால் அந் நூலைக் கற்பதில் ஆழ்ந் திருந்தேன். ஆசிரியர் வெளியே திண்ணையின்மீது அமர்ந் திருந்தவர் திடீரென எழுந்து அங்கும் இங்கும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்; வெளியே சென்று நின்றார்; உள்ளே வந்து நின்றார்; நடை முழுதும் நடந்தார்; மீண்டும் திண்ணையில் அமர்ந்தார்; திண்ணையின் மூலை முடுக்கு மேல் கீழ் எல்லாம் பார்த்தார்; உடனே எழுந்தார்; நேராக உள்ளே சென்றார்; மீண்டு வந்து குத்துவிளக்கருகே நின்றார்; தம் துணைவியாரை அழைத்து விளக்கெண்ணெய்க் குடத்தைக் கொண்டு வருமாறு பணித் தார். எண்ணெய்க் குடம் வந்ததும் அதினின்றும் எழும் நாற்றத்தை அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. அதனுள் நோக்கி, எலி ஒன்று விழுந்து செத்து உடல் சிதைந்து குழம் பாய்க் கிடத்தலைக் கண்டார்.

அக் குடத்தை அங்கே அப்படியே விட்டுவிட்டு நேரே திண்ணைக்கு வந்து அமர்ந்து.

“எண்ணெய்க் குடத்தில் எலிவிழுந்து செத்ததனால் திண்ணையெலாம் தீயமணம் வீசுதே—

....
.... ”

என நான்கடியும் பாடி என்னைக் கேட்கச் செய்தார். அப் போதுதான், தீய நாற்றம் வீசுதலை உணர்ந்தேன். அந் நாற்றம் என் பக்கத்தே இருந்த குத்துவிளக்கிலிருந்து எழுதலையும் ஆராய்ந்தேன். நாற்றம் பொறுக்க முடியாமையால், ஆசிரியர் அங்கும் இங்கும் அலைந்ததும், எண்ணெய்க் குடத்தால் உண்மை கண்டவாறும் தெரிந்துகொண்டேன்.

விடத்தில் அத் தபால் நிலையத் தலைமை யதிகாரியும் (Post master) சென்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். நாங்களும் தபால் நிலைய முகப்புத் திண்ணையிலிருந்தவாறு, அவரதற்குப் பொருள் சொல்லுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அது போது அவர் அயோத்தியா காண்டத்தில் கைகேயி சூழ் வினைப் படலத்தின் கடைசியில், இராமனுக்கு முடிசூட்டு நாளன்று இராமன், கைகேயி தயரதனுடன் அரசமாளிகையிலிருந்துகொண்டு தன்னை வரச்சொன்னு ளென்றறிந்து, அங்குச் சென்று அவ் விருவரையுங் காணாமல், கைகேயி மாளிகையை அடைகின்றபோது,

ஆயன நிகழும் வேலை அண்ணலு மயர்ந்து தேறுத்
தூயவ னிருந்த சூழ றுருவினன் வருத னேக்கி
நாயக னுரையான் வாயா னுனிது பகர்வ னென்னுத்
தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்.

என்ற கவியைப் படித்துவிட்டு, அதற்கு, 'இராமன், தயரதன் இருக்குமிடத்தில் இல்லாமையால் சோர்வுற்றுத் தேறாமல் தயரதன் எங்குள்ளா னென்று அவன் அப்போது இருக்குமிடத்திற்கு வருதலைக் கைகேயி கண்டு, அரசன், 'பரதன் நாடாள்வான் நீ காடேகு' என்று வாயால் சொல்ல மாட்டான் ; இதனை நானே கூறுவே' னென்று சொல்லித் தாயென்று நினைப்பவன் முன்னே எமன்போலவந்தாள்' என்று கூறிவிட்டு, அட்டா என்ன கொடியவள் இப்படியுங் கூற மனந் துணிந்ததா என்றார். மற்றவர்களும் அதை ஆமோதிப்பதைப் போல் மிகவுங் கெட்டவ ளென்றும், துரோகி யென்றும், கல் நெஞ்சினள் என்றும் சொன்னார்கள். அதுபோது வேற் சாடிக் கவிராயரவர்கள் என்னிடத்தே, 'கைகேயி மிகவும் நல்லவள். அவளா கொடியவள் ; நீங்கள் அக் கவிக்குப் பொருள் கூறியது சரியன்று' என்று கம்பராமாயணம் படித்துக்கொண் டிருந்தவரிடம் கூறுமாறு சொன்னார்கள். யானும் அப்படியே போய்க் கம்பராமாயணம் படித்துக் கொண்டிருந்தவரிடம் கூறினேன். அதற்கவர், 'கைகேயி எப்படி நல்லவளாவள். நான் பொருள் சொன்னதில் என்ன குற்றம்' என்று, யான் மிக இளைஞனாயிருந்தமையால் முகத்

தில் கோபக்குறி தோன்ற வினாவினார். உடனே வேற்சாமிக்க கவிராயரவர்களும் அவ்விடத்திற்கு வந்து, 'ஆம் அது, உண்மையே; கைகேயி எல்லாருக்கும் மிகவும் நல்லவளே. நீங்கள் அக் கவிக்குப் பொருள் கூறினதும் குற்றமே' என்று கூறினார். கூறினதும் உடனே அவர்கள் வேற்சாமிக்க கவிராயரை அமரும்படி செய்து, கம்பராமாயணப் புத்த கத்தை அவர் கையிற் கொடுத்து, அக் கவிக்குச் சரியாகப் பொருள் கூறுமாறும், கைகேயி எப்படி எல்லாருக்கும் நல்லவளாவள் என்பதைக் கூறி விளக்கும்படியும் வேண்டினார்கள்.

வேற்சாமிக்க கவிராயரவர்களும், 'கைகேயி, தோற்றத்திற்கு எமனாக வந்தாளே யன்றி, உண்மையில் எமனல்லள்.

கைகேயி எப்படி எல்லாருக்கும் நல்லாள் என்றால், நீங்கள் இதற்கு முன் படித்த மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்திலேயே,

அரக்கர் பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமும்
தூரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
இரக்க மின்மையன் றோவின்றிவ் வுலகங்க ளிராமன்
பரக்குந் தொல்புக முமுதினைப் பருகுகின் றதுவே.

(தூரக்க-தூண்ட, நல்லருள்-நல்மொழி. துறந்தனள்-கைவிட்டனள். தூ-தூய்மை. மடம்-இளமை. தொல்-பழைய. உலகங்கள்-உலகங்களில் உள்ளார்.)

என்று கூறியபடி, கைகேயி கருணையைக் கைவிட்ட குற்றம் இராமாயணத்துக்குக் காரணமாய்க் குணமாயிற் றென்று கவியே கூறியிருக்கிறான்றோ! அதாவது: (பொருள்) இராவணாதி இரக்கதார்கள் செய்த தீவினையும், அவரல்லாதவர் செய்த நல்வினையுந் தூண்டக், கைகேயி- தனக்கு இயல்பாக உள்ள இரக்கத்தைக் கைவிட்டாள். அவளுக்கு இரக்கமில்லாமையினாலன்றோ முற்காலத்தும், தற்காலத்தும், பிற்காலத்தும் எல்லா வுலகத்தினரும், உலகெல்லாம் பரவிய இராமனது பழம்புகழ் கூறுவதாகிய இராமாயண அமுதத்தை (செவியால் மனவயிறு நிரம்ப) உண்ணுவதற்குக் காரணமாயிற்று. இதுவன்றி, இனி வருங் குகப்படலத்திலும்,

சுடுமயா னத்திடைதன் துணையேகத்
 தோன்ற றுயர்க் கடலினேகக்
 சுடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
 கலியேகக் கழற்கான் மாயன்
 நெடுமையா லன்றளந்த வுலகெல்லார்
 தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும்
 கொடுமையா லளந்தாணை யாரிவரென்
 றுரையென்னைக் குரிசில் கூறும்.

என்று வருகின்றது. (துணை - கணவன் ; வாழ்க்கைத்துணை)
 தோன்றல் - மகன். சுடுமை - கொடுமை, வன்மை. ஆர்கலி -
 சமுத்திரம். கருணை ஆர்கலி - கிருபா சமுத்திரமான இராமன்.
 கழல் - வீரகண்டை.)

அதாவது : 'தன் உயிர்த்துணையான கணவன் உயிரற்ற
 பிணங்களைச் சுடும் சுடுகாட்டை அடையவும், தன் புதல்வன்
 துன்பக் கடலில் செல்லவும், கருணைக்கடலான இராமன் கடின
 மான கற்களும் முட்களும் மிகுந்த காட்டிற்செல்லவும், அக்
 காலத்தில் நெடுமால் திருவடி நெடுமையால் அளந்த உலகங்
 கள் யாவையும் இக்காலத்தில் தான் செய்த கொடுமையா(ன
 நெடுமையா)ல் அளந்த கைகேயியை, 'இவர் யார் என்று
 கூறு' எனக் குகன் வேண்டிப், பரதன் கூறுவான்' என்பது.

கைகேயி செய்த கொடுமை, அறியாது செய்ததன்று;
 ஆராய்ந்து துணிந்து அறிவோடு கூடிச் செய்ததென்பது குறிக்
 கத் 'தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும் கொடுமை' என்றார்.

திரிவிக்கிரமாவதார மெடுத்து ஈடியால் மூன்றுல
 கங்களையும் அளந்த காலத்தில் திருமாலின் பாதம் பரவாத
 இடம் எங்குமில்லை; எங்கும் எல்லாராலும் உணரப்பட்டத
 னால் கைகேயியின் கொடுமை பரவாத இடமும் எங்கும் இல்லை;
 என்ற கருத்து இனிது விளங்க, 'மாயன் நெடுமையால் அளந்த
 உலகெல்லாம் கைகேயி கொடுமையால் அளந்தாள்' என்று
 கூறிய கவியின் சாதாரியம் கண்டு களிக்கத்தக்கதன்றோ!

திருமாலும் கைகேயியும் வரங்கேட்டபோது மெல்லிய
 ராகக் காணப்பட்டனர்; வரங்களும் எளியனவாகத்

தொன்றின ; கொடுத்த வரங்களை நிறைவேற்றும்படி வற்புறுத்திய காலத்தில் இருவரும் வன்மை காட்டினர், வரங்களின் வன்மையும் வெளியாயின. திருமாலின் வன்மை நெடுமையாகவும், கைகேயியின் வன்மை கொடுமையாகவும் உருக்கொண்டன ; அந்த நெடுமையும், கொடுமையும் வரங்கொடுத்தாரை மண்வாழ்க்கையைத் துறக்கச் செய்தன என்று உவமான உவமேயங்களில் கவி எவ்வளவு ஒற்றுமை நயமாகக் கூறியிருக்கிறார் ! மாவலியின் ஆட்சியிலிருந்த மண்ணையும் விண்ணையும் ஈரடியாற் கொண்டு, மூன்றாம் அடிக்கிடமாக அம் மாவலியை ஆக்கிக்கொண்ட திருமாலின் நெடுமை தோற்றத்தில் கொடுமையாகவும், உண்மையில் அவன் திருவடியை அடைந்த எல்லா முத்தர்களையும்போல் அம் மாவலி அவனுக்குரிய யாவற்றையும் தியாகஞ் செய்தாலன்றி அடையமுடியாத அத்திருவடிக்கீழ் அவனை அவ்வாறு தியாகஞ் செய்யச் செய்து இருத்தின அருளாகவும் இருப்பதுபோலத், திருமாலின் நெடுமையுடன் உவமிக்கப்பெற்ற கைகேயியின் கொடுமையும் தோற்றத்திற்குக் கொடுமையே யன்றி உண்மையில் கொடுமையன்று ; அருளே.

இவை நிற்க, அத் தூமொழி மடமானாகிய கைகேயி கொடுமை செய்திராவிடில், தயரதன் ஒரு நாள் வேட்டையாடும் வேட்கையோடு காட்டிலேகிச் சிங்கங்களையும் யானைகளையும் தேடித் திரிந்த காலத்தே, அவையொன்றும் அகப்படாமையினால், அவை தண்ணீர் குடிக்கவரும் நதிக்கரையிலே அவைகளை எய்வதற்கு அம்பு பூட்டி வில்லேந்திய கையினனாய் ஒரு மறைவிடஞ்சென்று அவைகளின்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், “ சலபோசன மாமுனி ” வனது புத்திரன், தானே துணையாகத் தவஞ்செய்யும் தன் அந்தகத் தாய் தந்தையர்க்குத் தண்ணீர் முகந்துகொண்டு போக நதிக்கரையிலே இறங்கிக் குடத்தில் நீர்முகக்கும் ஓசையைக் கேட்டு, அது யானை நீர்குடிக்கும் ஓசையென்று அவ்வோசை பிறந்த இடம் குறித்து அம்பைவிட்டு அவன் மடிந்ததால், சலபோசன மாமுனிவன், ‘ நீயும் எங்களைப்போல் உன் புத்திரன் பிரிவாற்றாமையால் இறப்பாய் ’ என்று தயரதனுக்கு இட்ட சாபம் எவ்வழி நிறைவுறும் ?

இரண்டாவது, மகாவிட்டுணுவாகிய இராமன் தான் கோரிப் பிறந்ததை எப்படி நிறைவேற்றுவான்?

மூன்றாவது, கைகேயி வன்கண்மை செய்ததனால் உலகத் தோருக்கெல்லாம் தன் மகன் பரதனுடைய உயர்ந்த நற்குணங்கள் வெளிப்பட்டு விளங்கச் செய்யவும், இராமனுடைய பழம்புகழ் பெருகவும், இலக்குமணனுடைய வீரப்பிரதாபங்கள் வெளிப்படவும், சீதையின் கற்பு நெறி தெரியவும், மாருதியினுடைய மிகு வீர மிகு கனிவு விளங்கவும் காரணமாயிற்றல்லவா? என்று மிக இனிமையாகவும், அழகாகவும், பொருள் புரியுமாறும் கூறி விளக்கி முடித்தார். அதைக் கண்டு அங்ஙனோர் யாவரும் அகமகிழ்ந்து உவகை கொண்டனர்.

அதுசமயம் எங்களுக்குத் தபால் முத்திரை கொடுக்க மறுத்த தபால் நிலையத் தலைமையதிகாரி வேற்சாமிக் கவிராயரிடம் வந்து, 'ஐயா! நீங்கள் மிகவும் வேண்டியும் நான் தங்களுக்குத் தபால் கொடுக்க மறுத்ததை மன்னியுங்கள். நீங்கள் இவ்வளவு புலமை வாய்ந்தவரென்று எனக்கு முன்பே தெரியாது. நீங்கள் இனி அதைப்பற்றி நினைக்கவேண்டாம்; உங்களுடைய தபால் முக்கியமானது என்றீர்களே; இன்றைக் கட்டுக்கே சேரும்படியாகப் பதிவு (Registration) செய்து தருகிறேன், வாருங்கள்' என்றழைத்தார். நாங்களும் அவர் கூடவே சென்று 'எங்களுக்குத் தபால் முத்திரை கொடுத்தால் போதுமானது; பதிவு செய்யவேண்டாம்' என்று கூறினோம். அவர் நாங்கள் கூறிபதை மறுத்து எங்களுடைய தபாலைப் பதிவு செய்து தந்ததுமன்றி, அதற்குக் கூலிப்பணமும் வாங்க மறுத்துவிட்டார்.

பின்பு, முதலில் இராமாயணம் படித்துக்கொண்டிருந்தவர் எங்களை அழைத்துச் சென்று, அன்றைய இரவுக்கு எங்களிருவருக்கும் நல்லுணவு படைத்தும், நித்திரை செய்வதற்குப் படுக்கை முதலியன தந்தும், மறுநாட் காலையில் நாங்கள் போய்ச் சேரவேண்டிய புகைவண்டி நிலையத்திற்குப் பயணச் சீட்டு எடுத்துத் தந்தும் அகமகிழ்வோடு எங்களிருவரையும் பயணஞ் செய்து அனுப்பிவைத்தார்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

திருவாவதேறை ஆதீனதின் சைவசமய விளக்க அறிவிப்பு

இப்போது இடையே ஏழுமாத காலமாகத் திருநெல்வேலித் தமிழ்ப்போதகாசிரியர் வி. சிதம்பர ராமலிங்க பிள்ளையை ஆதீன வித்துவானாக நியமனம் செய்திருக்கிறோம். அவர்களிடம் ஆதீனத் துத் தம்பிரான்கள் சிலரும் வேறு மாணவர்கள் சிலரும் தமிழ்மொழி பயின்றுவருகிறார்கள். நாள்தோறும் காலை மடாலயத்தில் புராணப் பிரசங்கம் நடைபெற்றுவருகிறது. பெரிய புராணம் முடிந்து இப்பொழுது கந்த புராணம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆதீனத் தின் சாஸ்வதி மஹால் பொது நன்மக்களுக்குப் பயன்படும்படி அழகாக அமைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதீனத்து ஆங்கில உயர்தரப் பாடசாலை எளிய மாணவர்கள் பள்ளியிறுதி வகுப்புவரை வாசிப்பதற்குரிய சௌகரியத்துடன் செவ்வையாக நடந்துவருகிறது.

தமிழ் மொழியும் சைவ சித்தாந்தமும் பரவுவதற்கான முறையில் அடியிற்கண்ட காரியங்களைச் செய்ய உறுதிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

1. தமிழ்ப் பொதுக் கல்வி :—தமிழ் இலக்கியமும் இலக்கணமும் மாணவர்களின் தகுதிநோக்கி வகுப்பு அமைத்துக் கற்பிக்கப்படும். இந்தக் கல்விக்கு 10 மாணவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர்.

2. வித்துவான் பரீட்சை :—சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வித்துவான் (தமிழ் மாத்திரமுள்ள) பரீட்சைக்குரிய பாடங்கள் கற்பிக்கப்படும். இந்தப் பரீட்சைக்கு 5 மாணவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர்.

3. சமயக் கல்வி :—சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரம் தக்க மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும். இந்தக் கல்விக்கு மூவர் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர்.

4. பிரசங்கப் பயிற்சி :—தமிழிலக்கியத்திலும் இலக்கணத்திலும் போதுமான சாதாரணக் கல்வி யுடையவர்களுக்குப் பிரசங்கப் பயிற்சி அளிக்கப்படும். இப் பயிற்சிக்குப் பதின்மர் தெரிந்தெடுக்கப்படுவர். தேறினால் அவர்கள் ஆதீன சைவப் பிரசாரர்களாக நியமனம் பெறுவர்.

குறிப்பு:—(1) குறித்த கல்வி முறைகளைக் கற்க விரும்புகிறவர்கள் நமது ஆதீன வித்துவானுக்கு விவரமான விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

(2) மாணவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் புத்தகங்களும் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படும். சம்பளமும் இல்லை.

(3) மாணவர்கள் யாவரும் சைவ வேளாளர்களாக இருத்தல் வேண்டும். (சைவ வேளாளர்களென்பது தொண்டைமண்டல வேளாளர், கார்காத்த வேளாளர், சைவச் செட்டிமார், சைவ வேளாளர் என்னும் நால்வரையும் குறிக்கும்.)

(4) குறித்த கல்விப் பயிற்சிகள் இந்த அறிவிப்புத் தேதிமுதல் இம் முறைபற்றி நடைபெறும்.

(5) குறித்த பரீட்சைகளில் தேறியவர்களுக்கு நமது ஆதீனத்திலிருந்து பட்டங்கள் அளிக்கப்படும்.

பிரசங்கம்

தகுதியான வித்துவான்கள் வருங்காலத்தில் ஆதீனத்தின் தலைமையிடத்தில் பிரசங்கங்கள் செய்விக்கப்படும். தைக் குருபூசையினும் தக்க பிரசாரகர்களைக் கொண்டு பிரசங்கங்கள் செய்விக்கப்படும்.

வேளியீடு

ஆதீனத்திலிருந்து தமிழ்மொழி சைவசமயம் இவ்விரண்டனையும் பற்றி வெளியீடுகள் பிரசுரிக்கப்படும்.

நாம் செய்யும் இந்த நன்முயற்சிகளுக்குத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சைவநன்மக்கள் மாணவர்களை அனுப்பி ஆதரவு செய்யும்படி விரும்புகின்றோம்.

மகாசந்திரானம் அவர்களின்

21-11-1940

உத்தரவுபடி

வி. சிதம்பரராமலிங்க பிள்ளை,

ஆதீன வித்வான்,

திருவாவடுதுறை.

அங்கம்பாக்கத்தில் சிறப்பு

தமிழ்ப் பெரியார்கள் வருகை

செங்கற்பட்டு ஜில்லாபோர்டு உறுப்பினரும் காஞ்சி தமிழ்க் கலை ஆசிரியருமான வித்துவான் பரமசிவானந்தம் அவர்கள் அன்னையார் பதினாறாம் நாள் சடங்கு 16-2-41-ஆம் நாளன்று அங்கம்பாக்கத்தில் சிறப்பாக நடத்தப்பெற்றது.

'நவசக்தி' ஆசிரியர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களும், சைவசித்தார்த மஹாசமாசக் காரியதரிசி திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய

முதலியார் அவர்களும் இந்துமத அறநிலைய ஆணையாளர் திரு. சி. எம். இராமச்சந்திரன் செட்டியார் அவர்களும், துறையில், காலஞ்சென்ற வள்ளியம்மையாரின் உயர்குணங்களைப்பற்றியும் இறந்தவர்களின் உயர்வுக்காகச் செய்யவேண்டியவைகளைப்பற்றியும் பேசினார்கள், ஏழை ஆதிதிராவிடமாணவர்களுக்கு உடையும், வேறு பலருக்கு உணவும் அன்று அளிக்கப்பட்டன. அன்று பகல் சிதம்பரம் மொளையவாசிகள் மடத்திலும், வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலை மாணவர் இல்லத்திலும் உள்ள எல்லாருக்கும் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றன.

மாலை 3-30-க்குச் செங்கற்பட்டு ஜில்லா கல்வியதிகாரி திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. ரா. டி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் “தாயும் சேயும்” என்னும் பொருள்பற்றி விரிவுரையாற்றினார்கள். அக்கூட்டத்தில் வந்திருந்தோர்களில் முதன்மையானவர்களிற் சிலர் பின்வருமாறு: சென்னைச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சுப்பையா பிள்ளையவர்கள், காஞ்சிபுரம் மாஜி முனிசிபல் தலைவர் ம. சாயிநாத முதலியார் அவர்கள், புரிசை சு. முருகேச முதலியார் வர்கள், தமிழிசைமணி சுந்தரமூர்த்தி ஓதுவாரவர்கள், இந்து மத பாடசாலைச் செயலாளர், திரு. வா. தி. மாசிவரமணி முதலியார் அவர்கள்.

வள்ளியம்மையார் நினைவாக அவர்கள் சரித்திரம் முதலியவை சேர்ந்து, ‘அன்னை வள்ளி நினைவுமலர்’ என ஒன்று எல்லாருக்கும் இலவசமாக வழங்கப்பெற்றது.

அன்று இரவு திரு. சுந்தரமூர்த்தி ஓதுவார் அவர்களால் வல்லாள மஹாராஜன் சரித்திரம் காலக்ஷேபமாகச் சொல்லப்பெற்றது. பிரிந்த ஆன்மா சாந்தி பெறுவதாக!

நா. ப. தணிகையாசு.

பழநி வேத சிவாகம பாடசாலைத் திறப்பு

பழநி ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி தேவஸ்தானத்து ஆதரவில் வியாழனன்று காலை, (23-1-41) ஊர்க்கோயிலில் சென்னை இந்து சமய நிலைய பாதுகாப்புக் கழகத் தலைவர் ஸ்ரீமான் டி. எம். நாராயண சாமி பிள்ளை அவர்களால் வேத தேவார பாராயண பூசைகளுக்கிடையே வேத சிவாகம பாடசாலை ஆரம்பம் செய்யப்பெற்றது. சிவஸ்ரீ ஈசானசிவாசாரியார், பாடசாலையின் நோக்கம், அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசித் திரளாகக் கூடியிருந்த குருக்கள்—பண்டாரங்கள் குடும்ப மாணவர்களுக்கு ஆரம்பபோதனை செய்து வைத்தார். மாலை யில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் தலைவரின் தலைமையில் கூடியது. ஸ்ரீமான் நாராயணசாமி பிள்ளை பாடசாலையின் அவசியத்தையும் இந்த நல்ல

தருணத்தைக் கோயிலில் பணிபூண்டொழுகும் குருக்கள், பண்டாரங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பி யாவரும் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், இதனால் நம் மத நிலையங்கள் விரைவில் சீர்பெற்று மக்கள் நல்வாழ்வு எய்துவார்களென்றும் பேசினார்கள். பிறகு சிவபூர் ஈசானசிவாசாரியார் அவர்களும், கோவை சைவச்சிவமணி சி. கே. சுப்பிரமணியமுதலியார் அவர்களும் கோயில் நடைமுறைகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்துப் பாடசாலையில் ஒவ்வொருவரும் தனிப் பொறுப்பையும், உரிமையையும் கொண்டாடவேண்டுமென்றும் எடுத்துரைத்தார்கள். தேவஸ்தான நிர்வாக அதிகாரி ஸ்ரீமான் ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை யாவருக்கும் நன்றிகூறித் தமிழகத்திலே, புராதன கோயில்களில் வியாகரணம், வேதம், ஆகமம், கலைகள் ரூபாவதாரம் முதலிய கலைகளை வளர்த்தற்கான, ஜனநாதமண்டபம் வியாகரண தானமண்டபம் என்ற கல்விச்சாலைகள் இருந்துவந்தனவென்றும் அம்முறையாக இன்று ஆரம்பிக்கும் பாடசாலை முருகனது அருளால், பெரும் பயனைத் தருமென்றும் கூறினார். மடாலயங்கள், பெரியார்களின் ஆசிரமொழிகளையும் அவ்விடத்தில் குறிக்கப்பெற்றது.

புதுவையில்

இளவழகனார் சோற்பொழிவுகள்

தமிழன்பர்கள் விரும்பி விருவித்ததற்கிசைந்து சென்று திரு. இளவழகனாரவர்கள் புதுவையில் (Pondicherry) 18, 20, 21, 22, 23-2-41-ம் நாட்களில் ஆரிய வைசிய சமாஜத்தின் ஆதரவில் முறையே 'வள்ளலார் உள்ளுணர்வு', 'பொது நெறி', 'சங்க இலக்கியங்கள்', 'பிற்கால இலக்கியங்கள்', 'உலகமும் தமிழும்' என்னும் பொருள்கள் மேல் தொடர்பாக ஐந்து அரிய விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார்கள்.

உள்ளூரிலும் சுற்றுப்பக்கங்களிலுமிருந்து அன்பர்கள் மிகுதியாக வந்திருந்து சுவையோடு கேட்டு மகிழ்ந்தனர். நாளுக்கு நாள் சுவையுணர்வும், கிளர்ச்சியும், அன்பும் பெருகிக் கடைசி நாளில் பொங்கித் ததும்பின. முடிவில், சமாஜத்தின் ஆதரவில் மிக்க அன்புடன் ஒரு பாராட்டுரை படித்தளித்து ஒரு சால்வைப் பரிசளிப்பும் பொருண் முடிப்பும் வழங்கப்பெற்றன. திரு. அரவிந்த ஆசிரமத்தில் தவங்கோலி விளங்கும் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாரவர்கள், உயர் அலுவலிலிருந்து விலகி இப்போது ஆசிரமத்தில் அமைதி நிலைநிறிகமும் திருவாளர் முத்தைய முதலியாரவர்கள் முதலிய பெருமக்கள் அருளுடன் வாழ்த்துரைகள் வழங்கினர். புதுவை ஊர்காவற்றுறைப் பெருமகனாரும் சிவநேயச் செம்மலுமான திருவாளர் கருப்பூர முதலியாரவர்கள் பேரன்போடு தமதில்லத்துக்கு வருவித்து மிக்க

**‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர்
கூட்டத்து உறுப்பினர்கள்
(Editorial Board Members)**

தலைவர் :

திருவாளர் பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்,
தஞ்சை.

2. ,, P. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், B.A., B.L.,
வக்கீல், நாகர்கோவில்.
3. ,, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், M.A., M.L.,
அட்வகேட், தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர்.
4. ,, துடிசைசிழார் A. சிதம்பரனாவர்கள்,
பென்ஷன் போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், கோவை.
5. ,, பண்டிதமணி மு. கதிரசேச் செட்டியாரவர்கள்,
தமிழ் விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
6. ,, T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்கள், B. A.,
வழக்கறிஞர், சாத்தூர்.
7. ,, காழி சிவ. கண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B. A.,
தருமபுரவாதீன வித்துவான், சென்னை.
8. ,, வித்துவான் மா. இராசமாணிக்கம் அவர்கள், B.O.L.,
தமிழாசிரியர், முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி,
சென்னை.
9. ,, இளவழகனாவர்கள், கழகத் தமிழ்ப் புலவர்.

திருச்செந்தூர் பிள்ளை ததமிழ் உரை	1	0	0
கிருஷ்ணகார்தன் உயில்	1	8	0
யோகம் செய்யவேண்டுமா — கோதண்டராமன்	1	0	0
திரிவாணியம்	0	12	0
திருக்கச்சூர் புராணம்	0	6	0
திருக்குறள் அறத்துப்பால் பலருரையுடன்			
P. S. S. சாஸ்திரி	1	4	0
பைரவி	1	8	0
நிர்மலா	1	8	0

கழக வெளியீடுகள்

பரிசுக்குரிய சிறு கதை ஙுல்கள்

1. கழகக் கதை விருந்து	0	12	0
2. கழகக் கதைக்கொத்து	0	12	0
3. கழக இளைஞர் பாட்டு	0	6	0
4. கழகச் சிறுவர் பாட்டு	0	4	0